BOAT Butlletí oficial de l'Arquebisbat de Tarragona

Núm. 650 15 de juliol de 2024 Pàg. 001

CARTA DOMINICAL

249. Vaticà II (5): ELS DECRETS CONCILIARS

14 de juliol de 2024

Benvolgudes i benvolguts, els 9 decrets que formen part dels documents del Vaticà II poden ser presentats com a explanació de les quatre grans Constitucions, glossades a les darreres *Cartes dominicals*. Els seus continguts i els seus ensenyaments volen donar resposta als dos diàlegs bàsics del misteri de l'Església, dels quals també n'hem parlat: l'intern i l'extern. El doble moviment del cor eclesial, la sístole i la diàstole que dóna impuls i possibilita la regeneració de la sang, la contracció i l'expansió del cor, aquella pregunta pel ser i per l'estar, per la identitat i per la missió, és a allò que respon el Concili. D'aquí la seva actualitat, el seu caràcter permanent. Vegem-ho en els seus Decrets.

Pel que fa a la renovació interna, entrellaçat amb les Constitucions, hi trobem l'intent de complementació entre el primat del Papa i l'episcopat: els principis doctrinals que afecten l'episcopat es desenvolupen en el decret *Christus Dominus*, amb l'afirmació de la sacramentalitat de l'episcopat com a fonament de la col·legialitat dels bisbes entre ells. També la vida i l'espiritualitat dels preveres, amb el decret *Presbyterorum ordinis*, incideix en la seva formació per mitjà del decret *Optatam totius*, que indica que el ministeri presbiteral no és merament funcional, sinó que la gràcia del sagrament de l'orde toca misteriosament tant el ser com l'actuar del prevere amb vista a una especial configuració a Crist, precisament per a poder servir la comunitat en nom de Crist (*PO* 2). S'insisteix en una bona teologia del laïcat que, fonamentada en el baptisme, es perllongui en el decret *Apostolicam actuositatem* sobre l'apostolat dels laics. Des de l'afirmació de la crida universal a la santedat, el Concili incideix també en la renovació carismàtica de la vida religiosa per mitjà del decret *Perfectœ caritatis*. I finalment, en aquest marc intern, no pot passar per alt l'importantíssim tractament de la necessitat i pertinença a la veritable Església, amb una incorporació gradual i, per tant, amb una incorporació plena (els catòlics) i no plena (els altres cristians), fonament del diàleg ecumènic desenvolupat en el decret *Unitatis redintegratio*. En aquest punt s'acomplia aquell desig manifestat tant per Joan XXIII com per Pau VI, que el Vaticà II esdevingués realment l'inici del camí veritable cap a la unitat de tots els cristians. S'indicava que el punt d'inflexió no és el de tot o res, com subratllava el Magisteri precedent, sinó que, precisament, el punt d'inflexió és el baptisme, que ens fa a tots cristians i seguidors de Jesucrist. D'aquí que en les Esglésies ortodoxes orientals i en les comunitats sorgides de la reforma de Luter puguin trobar-se veritables elements de santificació i de veritat. El decret *Orientalium Ecclesiarum*, dirigit a les Esglésies Orientals ja unides a Roma, indica que els pertocarà especialment la tasca de fomentar la unió de les Esglésies per mitjà del testimoniatge de vida i «la piadosa fidelitat a les tradicions orientals antigues» (*OE*

24). Finalment, la relació amb la realitat d'aquest món que passa troba una concreció pràctica en el decret sobre els mitjans de comunicació social *Inter mirifica*.

Ben vostre,

† Joan Planellas i Barnosell
Arquebisbe metropolità de Tarragona i primat